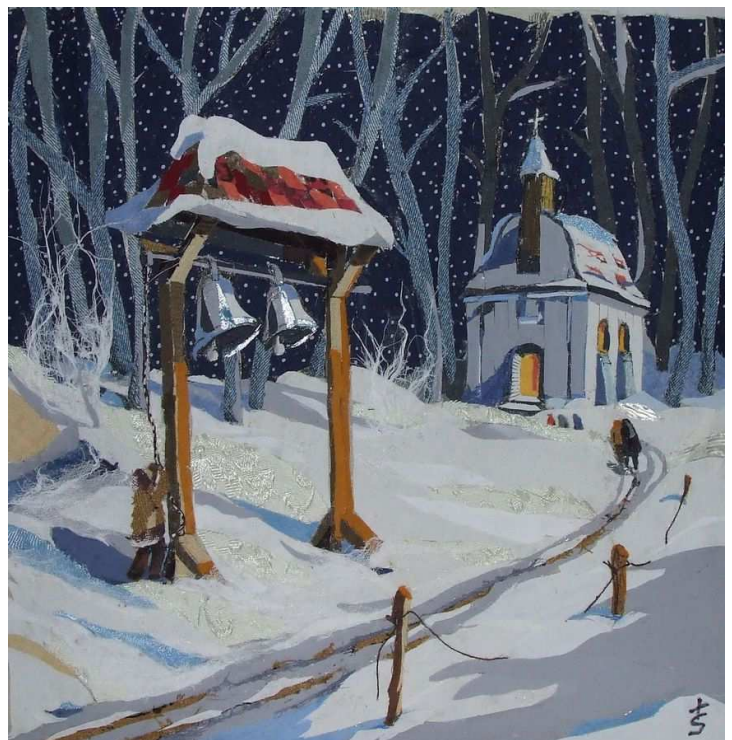

Fekete István: Rorate

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak, és még nem tudják: sírásra, vagy nevetésre nyílnak-e, avagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak. Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak. Néhol esik egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak, néhol kis lámpások imbolyognak és mutatják, hova kell lépni, ámbár hiszen sár van mindenütt. Az ég még sötét, s a nappal ágyát csak hinni lehet a keleti égen, s ez elég. Egyébként nem gondol rá senki, mert a búzák kikeltek már, a krumpli a veremben s a jószág betelelt. Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs, a tegnap gondja, mintha aludna, a mai nap még nem ébredt fel, s a falu csak tiszta önmagát viszi hajnali misére. A külső mozgás befolyik a templomba és megnyugszik. Suttog még egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is meggyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: "Harmatozzatok égi Magasok..

Mise végére egész bemelegedett a templom; majdnem otthonos lett, legalábbis így érezte ezt Baka Máté az alszgeből, de így érezte Hosszú Illés is - ugyanonnan - bár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, hát inkább nem érezték volna. Nagy harag volt ugyanis a két öreg között, kitartó, régi harag, aminek már formája sem volt, nem is emlékeztek, hogy ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás van, hát csak ülnek, sőt, Illés

a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást, de amúgy is ráér. Félszemmel odasandít Mátéra, hogy mozdul-e már, de Máté nem mozdul... - amilyen kutya konok ember volt világéletében - gondolja Illés - azt akarja, hogy én menjek előbb, de abból nem eszel, pedig már a gyertyákat is eloltogatta a dékány, azaz a harangozó, sóval a sekrestyés.
Azután: csend.

Illés gondol erre, gondol arra, állát besüllyeszti a meleg nyakravalóba és szeme szép lassan lecsukódik.

- Nem! - ijedt meg. - Ezt igazán nem szabad - és Mátéra néz, aki, úgy látszik, elaludt.

- Ez hát el, a híres - mosolyodik el - pedig három hónappal fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégiscsak fiatalabb. Aztán milyen sárga a füle... akár a halotté... Jóságos Isten, csak nem lett vele valami?!

Harag ide, harag oda - a rohadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról - csendesen odamegy és kicsit borzongva megérinti Máté vállát.

- Hallod-e, Máté?!

Máté felhorkan.

- No! - és néz Illésre, mint a csodára. - Te vagy az, Illés?

- Én hát, mondom megnézlek, mert olyanformán ültél...

És nézi egymást a két öreg.

A templomban meleg csend, a kőszentek mosolyognak.

- Kicsit megszedültem - hazudja Máté, de áhítattal, mert tele van a szíve és szereti most Illést így közel látni - de már elmúlt.

- Na hál' Istennek, hát akkor menjünk.

És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

- Mi volt ez, Szentatyám? - néz fel az egyik kis pufók angyal Szent Péterre, amikor az ajtó becsukódott. - Olyan meleg lett a szívem egyszerre.

- Két ember kibékült - mondja a főszent, és melegen sóhajt.

- Csoda! - suttog a kis angyal.

- Hát bizony, a mai világban...

- És most mit csinálnak?

- Nézz utánuk, fiam.

A két öreg már Illés háza elé ért. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák.

- Gyere be, Máté, régen voltál nálunk - mondja Illés - lángost sütött a lányom...

A kis angyal kérdőn néz a főszentre: Mi az a "lángos", Szentatyám?

A toronyban ekkor ütött hetet az óra, s ettől a földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon.

Rorate. Régebben féltem ettől a szótól. Olyan hűvös és barátságtalannak tűnő elsőre. Hajnalban templomba menni? Hát milyen dolog is ez? Hiszen hétköznapi iskola, munka van, miért kelnék még korábban, amikor így is alig alszom éjszaka, hisz bőven éjfél után dőlök ágynak mindig. Tényleg keljek fel olyan korán reggel csak azért, hogy részt vegyek egy szentmisén hajnalban, vacogva, félálomban, félhomályban?

Sokszor járkáltak ehhez hasonló gondolatok bennem régebben. Nem tudtam hova tenni az egész adventi várakozást a koszorúkészítésen és a vasárnapi gyertyagyújtáson túl.... Idén elhatároztam, hogy ez másképp lesz. Ha nem is tudom megfogadni, hogy minden nap elmegyek a roraterá, de legalább hetente egyszer-kétszer. Az idei adventet máshogy szerettem volna megélni.

Akkor hirtelen eszembe jutott, hogy mi lenne, ha ezt megosztanám másokkal is? Mi lenne, ha a vezetőkkel együtt aludnánk előtte levő este, másnap együtt ébredoznénk és küzdenénk meg az álmok visszahúzó szörnyeivel, s mennénk együtt a hajnali misére és osztanánk meg utána gondolatainkat egymással egy finom reggeli közben. Jó kis eszmecserék történtek kalácsmajszolgatás közben, kakaót szürcsölve. Hát ez történt meg néhány alkalommal decemberben.

Összegyűltünk a roratek előtti estén, sokat beszélgettünk, nevettünk, játszottunk, ennél több kulisszatitkot sajnos nem árulhatok el (talán annyit, hogy nagy sikert aratott a Halli Galli nevű játék! ☺). Nagyon jó volt kicsit máshogy együtt lenni, kicsit elengedni minden gondot és feszültséget.

Elalvás előtt együtt imádkoztunk a Jóistenhez adventért, egymásért, a karácsonyért. Szerintem nagyon hangulatos volt. Utána együtt aludtunk ott, ahol máskor gyerekzaj tölt be minden teret, de akkor ott csak a hideg kopogtatott az ablakon, s mi a jó meleg hálózsákba bújva vártuk a hajnalt álomba szenderülve.

A hajnal eljött, az ébresztő megszólalt, s habár pár óra alvás után nehezen, de összeszedtük magunkat, és átbotorkáltunk közösen a templomba.

Csodálatos látvány fogadott minket. Gyertyák fénye ragyogta be a templomteret. Valami akkor megmozdult bennem, hirtelen kipattant az álom a szememből és éreztem, hogy az idei advent nagyon más. Jól esett a félhomályban, az ébredező Isten mellé megérkezni. Jóleső volt vezetőtársaimmal vállat vállnak vetve megtapasztalni a hajnali csodát. Mert apró csoda ez a hétköznapiakban. S már melegebb, már fényesebb, már varázslatosabb a hajnal a Jóistennel. Rorate.

A vezetőség bemutatkozik

Jelen számunkban csapatunk új csapatparancsnok-helyettese mesél magáról és feladatairól: Amberboy Domonkos

Mesélj röviden magadról, cserkész életedről!

Én lennék Domi, Amberboyék legidősebb fia, 24 éves, Corvinusos egyetemista, aki nagyon szereti az (extrém) sportokat, odavan az utazásokért és az autók világában dolgozik.

Cserkészéletem már 1997-től kezdetét vette, amikor is Apa beíratott az akkor induló Marosi Józsi & Sebők Anti vezette Jászkeszeg őrské. Viszonylag korán, már 14 éves korunkban kezdtük Bandival a Nyestek vezetését, majd később a Wass Albert Kósza rajrajparancsnoka voltam, egészen szeptemberig. Cserkészprogramok tekintetében is elég színes a felhozatal, csapatprogramokon kívül, megjártam a vezetőképzőket (Övk, St), voltam nemzetközi cserkész táborokban (Tatrakor, angliai Jamboree), ezeken felül ott voltam a KNT-kben, sőt tavaly hivatalosan is vízicserkész lettem. Jelenleg "rover korosztályos" vezető, csapatparancsnok-helyettes, valamint a 18 éven felülieknek szóló őrsközvetítőképzőnek a képzésvezetője vagyok.

Vannak vezetettjeid (őrsközvetítő, raj)?

Igen, a kis Nyestek, akik azért már nem is olyan kicsik....idén lesz 10 éve, hogy ígéretet tettek! ☺

Milyen tisztséget töltesz be a csapatban?

Pénzügyekért felelős csapatparancsnok-helyettes.

Milyen feladataid lesznek csapatparancsnok helyettesként?

Húha, hát összetett feladat: pénzügyi beszámoló készítése, kapcsolattartás az Alapítvánnyal, csapatkassza kezelés, tagdíj befizetés, számlák befogadása, pénzügyi forrásteremtés, pályázatírás. A lényeg, hogy azért felelek, hogy elegendő pénze legyen a csapatunknak arra, hogy továbbra is minőségi programokat tudjunk szervezni.

Milyen lehetőségeket látsz benne?

Van még egy-két kiaknázatlan terület, melyre eddig csak részben vagy egyáltalán nem fókuszált a csapat (pl. adó 1%, pályázatírás, eszközbeadás), ha ez a rész is beindul, akkor komoly bevételekre tudunk szert tenni, ezáltal még nagyobb támogatást nyújtani a programjainknak!

KK

Interjú Márton atyával

Új plébánosunkkal, Gödölle Márton atyával Sinka Domonkos beszélgetett.

Kedves Márton atya, mesélj magadról!

Jól érzem magam a bőrömben. Ez fontos. Boldog ember vagyok, ez is fontos. Mindezt annak tudhatom be, hogy a Jó Isten eddig a tenyerén hordozott. Szép családi életet teremtett körém, és rengeteg pozitív impulzust kaptam életem 45 éve alatt: sok gazdag lelkű embertől, papoktól, akikkel találkoztam, közösségektől, ahol megfordultam. Aki sokat kapott, annak sokat is kell adnia, ezért úgy érzem, hogy nem élhetek középserű életet. Egyfajta nagyobb életfelelősség, amit a Jóisten vár tőlem.

Budapesten születtem, hatan vagyunk testvérek, és mindig körülvett bennünket többféle közösség, például édesapám baráti körének gyermekeivel mentünk sokat kirándulni.

A Piarista Gimnáziumba jártam, mint minden fiútestvérem. Jelentkeztem biológia-földrajz szakra, de nem vettek fel, és akkor nyáron érkezett az első, meghatározó papi elhívás. Onnantól bizonyos voltam benne, hogy papnak kell lennem. Ezután egy évig még az ORFI kórházban dolgoztam betegszállítóként. Frissen érettségizett, elkényeztetett gyermekként meghatározó tapasztalat volt.

Esztergomban jártam 2 évet teológiára, majd Budapesten fejeztem be a PPKE Hittudományi Karán.

Pestszentlőrincen kezdtem szolgálatomat, csodálatos 3 évet töltöttem ott. Egy hatalmas lakótelep missziós környezetében sajátítottam el a lelkipásztorkodás gyakorlati részét, aminek nagyon örülök, mert budai keresztény polgári miliőben nevelkedtem, ahol teljesen hiányzott a misszióknak ez az iránya. Nekem ez újszerű volt, kellett pár hónap, míg megértettem, hogy mit jelent vallástalan embereket megszólítani.

Onnan Brüsszelbe kerültem két évre, külhoni misszióba, és magyar lelkészként igyekeztem összefogni az emigráció maradékát, bár megjelent már néhány diplomatacsalád is. Ketten voltunk magyar papok Belgiumban. Hozzám tartozott az egész terület Brüsszeltől az óceánig.

Hazajöve a Városmajorban voltam káplán, majd az esztergomi Papnevelő Intézetben prefektus, végül Pestszentimrén lettem plébános 10 évre.

Mik az első benyomások a Mátyásfüldi egyházközségről?

Sokan járnak, sokan vannak. Sok elkötelezett keresztény család, odaszánt életű világi munkatársak. A felnőtt csoportok jelenléte is nagy öröömre van. Ugyanakkor érzek valami tartózkodást, mintha kevésbé érezném a szentmiséken az ünnepet, a evangéliumi családiasságot és testvériességet. De örömmel vagyok itt, és tudom, hogy nehéz egy ilyen nagy múltú közösségbe belecsöppenni.

Mit csinál egy plébános?

Vezeti a plébániát és vizionálja az egyházközség jövőjét.

Milyennek látod a mátyásföldi egyházközség jövőjét?

Hogy közösségiben ünnepli az eukarisztiát. Ahol fiatalok és felnőttek tanúságtétele megszokott része a közösségi alkalmaknak, és a 200 fős családok tábor szerves része lesz egy missziós nap.

Mi jut eszedbe a cserkészetről? Milyen kapcsolatod volt eddig a cserkészekkel? Mi jut arról a szóról eszedbe, hogy cserkész?

Az első, ami eszembe jut, hogy én is cserkész vagyok. Annyira magaménak éreztem mindig a cserkészetet és a cserkészletet, hogy megsértődnek, ha valaki azt mondaná, hogy nem vagyok cserkész. Formálisan persze nem vagyok. De világéletemben úgy nevelkedtem, kirándultam, tartoztam csoportokba, szerveztem nyári tábor, hogy bár formájában nem volt cserkész, de szellemében, lelkében nagyon közel állt hozzá. A nomád táborok, a vagányság, a természetszeretet, az ifjú vezetők bevonása, ez mind-mind bennem volt. Emellett többféle kapcsolatom volt a cserkészzel, pl. a Bazilikában, ahol ifjúsági hittanos voltam, és rögtön a rendszerváltáskor indult cserkészcsapat, ahol az öcsém őrvezető lett. A városmajori csapattal is jó kapcsolatot ápoltam, ellátogattam portyáikra, vezetői jó ismerőseim lettek. Évekig jártam a Táborkereszt összejöveteleire. A fél szememet mindig a cserkészmozgalmon nyugtattam, akkor is, ha távolabb kerültem tőle. Mindig vágytam egy cserkészcsapattal rendelkező plébániára.

Mivel töltöd a szabadidődet?

Szeretek magamban lenni, és a világ dolgain tűnődni. Régebben szerettem olvasni, de mostanára kissé kikopott az életemből. Jól érzem magam a könyveim között. Szeretek túrázni, hobbinak talán a magashegyi túrázás tekinthető.

És hol jártál már?

A Magas-Tátra és a Kárpátok legtöbb hegyének (Pádis, Retyezát, Fogaras, Király-kő stb.) bebarangolása után az Alpok magasabb hegységei következtek. Monte Rosa, Mont Blanc (kétszer a csúcson), Grossglockner... A Dolomitokban is többször via ferrátáztam.

Meséld el egy kedves karácsonyi élményedet!

Pestszentimrén legtöbbször magam rendeztem a pásztorjátékokat. Egyik évben, miután a 40-50 hittanos szereplő nagy csiviteléssel hazaröppent, én ott maradtam a templomban egyedül. És egyfajta öröm fogott el, hogy a jól sikerült pásztorjáték élménye után mennyi otthon kezd el most pezsegni Szenteste. Nem a magányomat, hanem a sok család örömét éreztem belül.

Villámkérdések:

Kedvenc ételed: Babgulyás

Kedvenc filmed: Volt egyszer egy vadnyugat

Kedvenc kirándulóhely: Nagykovácsi mögötti hegyek

Kedvenc autómárka: Mindig az aktuális

Kedvenc ország: Anglia

S. Domi

Napraforgó őr

Mindenki kapaszkodjon meg... meeert...
a Napraforgó őr bemutatkozik!

6 bájos tökmag boldogítja hétről-hétre életünket.

Név szerint:

- ❖ Kőrözmezei Anna, aki érettségével és aktivitásával erősíti az őröt.
- ❖ Margitai Petra, aki állandó lelkesedéssel és vidámsággal tölti meg az őrsgyűléseket.
- ❖ Nándori Flóra, becenevén Loli, csöndes, de kreatív éneke támogatja a mi kis csipet-csapatunkat.
- ❖ Nándori Hanga, magabiztosságával és sportos szellemével áthatja az őrsi életet.
- ❖ Szabó Réka: buzgóságával és kitartó jellemével vesz részt az őrsgyűléseken.
- ❖ Zubreczki Janka: állandó vidámságával és fáradhatatlanságával színesíti az őröt.

Nem is szaporítjuk tovább a szót, reméljük, hamarosan ti is megtapasztalhatjátok, hogy milyen tündérek a mi kis napraforgóink. ☺

Vezetőik voltunk: **Balázs Dóri és Dodó ☺**

Csapatkirándulás

Egy szikrázó őszi napon 107-en vágtunk neki szokásos őszi csapatkirándulásunknak a Gerecsébe. Még a városban megalapoztuk a hangulatot egy körberöfögős játékkal a Déli-pályaudvarnál. A következő mókára már Baj falu határában került sor, ahonnan túránk indult. Ekkor a két sorban szemben felálló cserkészek között kellett végigszaladnunk, miközben ők előre kitartott kezeiket előttünk hirtelen felemelték. A többség élvezte az újszerű játékot. ☺

A meleg napsütésben egy kálvárián sétáltunk felfelé az erdőben, hogy végül egy erdei kunyhónál lyukadjunk ki. Út közben sokan elsajátíthatták a makkkupak-fütytyöt.

Déltájban megtöltöttük bendőinket hazulról hozott finomságokkal, majd két csapatra oszolva számháborút vívtunk az erdőben. Ennek különlegessége volt, hogy a megszokott harci technikákon kívül minden csapatnak ki kell állítania egy újfajta hadegységet, melyben minden korosztályból vannak résztvevők.

A kalandos küzdelem után új csapatparancsnokunk, Lóránt szolt hozzánk, s legfőképp a vezetőkhöz. Mindannyian kaptunk tőle egy megbízatást és elismerést, mellyel Lóránt egyben megköszönte eddigi munkánkat.

Hazaindulva még megálltunk egy apró körtemplom romjainál, ahol Márton atya vezetésével elmékedtünk röviden, majd tovább sétáltunk a vonat-hoz, mely a végén olyannyira várt ránk, hogy több percet állt a megállóban mire mind felszálltunk.

Köszönjük a szervezőknek és minden résztvevőnek, hogy ilyen szép számmal együtt lehettünk ezen a napon!

Dani

Gyűrűk Ura bajnokság

November 9-én került megrendezésre immár XIII. alkalommal a Kalazantius Kosárlabda Torna, avagy a hagyományos Gyűrűk Ura választás. 13 cserkészcsapat (2., 140., 217., 298., 304., 412., 432., 433., 802., 811., 836., 937., 950.) összesen 18 kosárcsapata mérte össze tudását 3 kategóriában, 105 nevezett játékosal.

A fiúcserkész kategóriában első helyet ért el az "Atlétikó Budapest" (amely csapatunk ifjú titánjaiból szerveződött). Így másodszor is sikerült Kalazantiaknak elhódítani az idén "Frodó kupájá"-nak elkeresztelt díjat.

A rovercserkész kategóriában 12 csapatból az előkelő harmadik helyet sikerült megszerezni, de sajnos így át kellett engednünk "Aragorn serlegé"-t az idei első helyezettnek (433. Szt. Szt. Bernát Cscs.).

Az összevont lány kategóriában második helyet ért el a 802. sz. Cscs. Szamóca csapata. Hogy kerül ez ide? Úgy, hogy az egyetlen (!) Kalazanti lány versenyző, Canea Éva ezt a csapatot erősítette. Nagy dicséret illeti a lelkes részvételért és a jó teljesítményért (csapata egyik húzóembere volt). Kár, hogy nem sikerült saját csapatot indítani. Talán nem jutott el a hír, hogy "Arwen kelyhe" a tét? Vagy a nagy rivális, a BLCSCS távolmaradása tántorította el a játékosainkat?

Fontos viszont kiemelni, hogy lányaink derekasan kivették a részüket a szervezési feladatokból (feliratok készítése, regisztráció, pályafelelősség, büfé). Köszönjük a fáradozásukat és reméljük, hogy jövőre nemcsak a munkából, hanem az "élvezetből" is kiveszik a részüket, és újra szurkolhatunk majd 412-es lánycsapat(ok)nak.

Dzsó és Marci

Lelki nap

November 30-án a legidősebb cserkész őrsöknek, illetve a kósza és vándor korosztálynak lelki napot szerveztünk. Összesen húszan voltunk. Nem sok, de így még bensőségesebbé vált ez a közösen töltött délután.

A megnyitó után volt kiscsoportos bizalomjáték, majd egy bűnbánati rész Márton atyával. Ez sokakat megérintett, megerősített. Ösztönző volt és átformálta a szentgyónásról alkotott képünket.

Utána az imamódos forgó következett. Ezek közül megismerkedhettünk a relaxációs és énekes/gitáros imamóddal, illetve a bibliodrárával. Jó volt hallgatni őszinte, nyitott gondolatokat.

Az igeszakaszos résznél megtapasztalhattuk, hogy mennyire sokfélék vagyunk, elgondolkoztató volt, sokat tanulhattunk belőle. Jó érzés volt, rádöbbenni és látni ezt másokban is, hogy bőven van mit megköszönnünk a Jóistennek.

A kiscsoportos imádság az egyik legjobban sikerült program volt. Hihetetlen élmény volt azt megtapasztalni, hogy még kevés ismeret esetén is tudunk mit megköszönni a másinak, miért hálásnak lenni. Fantasztikus érzés volt az is, amikor értünk imádkoztak és az is, amikor mi imádkozhattunk a másikért. Erősítette a szeretetkapcsolatot köztünk és Istennel és segített jó dolgokat kimondani egymásról.

Egész nap lehetett kis cetliken név nélkül kérdezni Márton atyától. Nagy nyitottsággal válaszolt az atya minden felmerülő kérdésre.

A lelkünk táplálását egy kis időre megszakította a testünk táplálása finom virslivel és italokkal.

Ezután következett a várva-várt alkotás. Ennek során termésekből, kavicsokból, agyagból, madártollakból, kéregből, kagylókból stb. lehetett belső érzéseket, képet, művészeti alkotásban megfogalmazni. Mindenkinek sikerült! Nagyon szép dolgok készültek. Jó volt látni, ahogy tényleg csöndben, mindenki fogta magát és leült egy asztalhoz és tényleg szívét-lelkét beletette az alkotásba. A zene és a pislákoló gyertyafény is sokat segített. Az elkészült tárgyakat viszont láttuk az oltáron a misén, de erről majd egy kicsit később olvashatunk.

Majd pedig jött a láthatatlan színház... Bár már írtam ilyet, de ez is az egyik legjobb része volt a lelki napnak. Vezetőként felbecsülhetetlen volt látni a fiatalok reakcióit. Jó érzés volt megtapasztalni, hogy mennyire tudnak ránk hagyatkozni. A színház egyszerre csak egy-két résztvevőt érintett, addig a többiek egy kötetlen beszélgetésen vehettek részt.

Az egész lelki nap alatt meg lehetett keresni Márton atyát, aki akarta elvégezhetette szentgyónását vagy beszélhetett meg vele későbbi időpontot. Ennek és a lelki nap programjainak köszönhetően igazán jó lélekkel készülhettünk a szentmisére.

A lelki napot egy szentmise zárta. Márton atya a plébániára hívott át minket, ekkor már többeknek el kellett menni, így kevesen voltunk. Egy ilyen lelki nap végén, gyertyák pisllákoló fényénél és a kandalló tüze mellett szentmisén részt venni... Leírhatatlan! A bensőséges hangulat, a közös hálaadás, a két szín alatti áldozás... Ezt nem lehet visszaadni a Kalazanti Krónika hasábjain. De mindenki tudja, érzi, hogy miről írok most, aki ott volt.

Köszönjük Márton atyának, hogy végig velünk volt, hogy alkalmazkodott hozzánk, hogy nyitottságával a bizalmatlanokban is bizalmat ébresztett.

A lelki napon valami történt. Valami megfogalmazhatatlan, leírhatatlan. Érezhetően ott volt a Jóisten. Ezen a délutánon volt egy olyan „Tényező”, amitől minden úgy valósult meg, ahogy a legjobb volt. Isten nagyon ott volt... és egyébként is nagyon ott van! ☺

De hogy ezt nem csak mi vezetők gondoljuk így, olvassátok néhány résztvevő gondolatát:

„Véleményem a lelki napról: Olyanfajta ember vagyok, akinek nehéz hosszú időre lekötni az elméjét, de akkor, nem hogy a hazaúton, még másnap, de talán még napokkal később is foglalkoztattak az ott elhangzottak. Az a vakvezetős játék meg a végén valami fantasztikus volt! ☺” **(Baukó Tamás)**

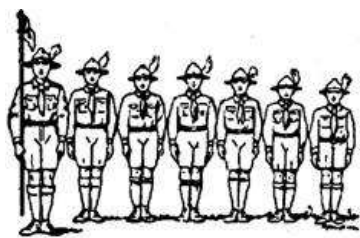
„Amikor megláttam, hogy milyen kevesen vagyunk, kicsit megijedtem, de végül is nagy élmény volt, kellemes családias légkörben. A kedvencem az volt, amikor mindenki megköszönt valamit a másiknak, olyan dolgokat hallottam, amik megleptek, de jó értelemben.” **(Barna Laura)**

„Volt kötetlen beszélgetés az atyával, a kis csoportokban hálát adtunk egymás jó tulajdonságaiért egyenként. Meditációs gyakorlatot is végeztünk. Nekem egy teljesen új élmény volt, mivel eddig nem nagyon vettem részt ilyen programon csak cserkész táborban. Örülök, hogy ott lehettem, és kíváncsi vagyok másoknak is a részvételre. Jó volt részt venni egy ilyenfajta cserkészprogramon is. ☺” **(Steiger Kristóf)**

„Nagyon tetszett! ☺ Nem tudtam milyen programokra számítsak, de nagyon örültem, hogy a legtöbb interaktív és kreatív volt egyaránt. Az pedig hogy kevesen voltunk egyáltalán nem zavart, még lehetőséget is adott a többiek jobb megismeréséhez.” **(Németh Eszti)**

*»Íme, a szűz méhében fogant és fiút szül, s a nevét
Emmánuelnek fogják hívni.«
Ez azt jelenti: Velünk az Isten.*

RAJságok

Minden egy hideg pénteki napon kezdődött. A Batthyány-Strattmann László raj az Őrsön találkozott izgatottan. Amikor megérkezett mindenki elindultunk utunkra, hogy felkeressük többi segítőkész cserkészársunkat, akikkel együtt készültünk segíteni a rászorulóknak. Amikor a többi cserkésszel találkoztunk, beszélgettünk, jobban megismertük egymást. Volt, aki idézeteket írt ki a Bibliából, volt, aki zsíros kenyeret kent, valaki meg Mikulás-csomagokat gyártott.

Amikor megcsináltuk ezeket két részre lettünk osztva. A csapat egyik része a Ferenciek tere felé vette az irányt mi pedig mentünk a Nyugati pályaudvar felé. Rohantunk, hogy elérjük a buszt, de az sajnos nem várt meg minket. ☹ Amikor elértünk a célunkhoz mindenki kapott egy csomagot és pár szendvicset. Nagyon aranyosak voltak a hajléktalanok. Mindenkinnek megvolt a maga története és annyira örültek a szeretetnek és figyelmességnek, amit tőlünk kaptak.

Miután végeztünk a csomagok és szendvicsek elosztásával elindultunk a Blaha Lujza tér fele, hogy találkozzunk a többiekkel, majd elköszönés után hazaindultunk.

Vörös Csenge

Elkészültek a várva várt csapatpólók!

Vezetőitek sokat ötleteltek, hogy milyen minta, milyen szöveg legyen a pólón. Persze a szín sem volt mindegy! A grafikai munkákban, a lógó kitalálásában nagy szerepe volt MZsúnak, Dudusnak és Dernonak. Köszönjük Nekik!

És hogy a "Köszi Bi-Pi" feliratnál kiknek is láthatjátok a lábnyomait? Szerintetek? ☺
Viseljétek büszkén a pólót, azzal a nagy örömmel, ahogy mi adjuk át Nektek!

Megjelenik:

412. sz. Kalazanti Szent József cscs.
Évente 4-szer kb. 12 oldalon

Drótposta:

kalazantikronika@gmail.com

Honlap:

kalazanti.cserkesz.hu

Csapat"blog":

kalazanti.wordpress.com

Picasa webalbum:

picasaweb.google.hu/412Kepek

Munkatársaink:

Amberboy Domonkos, Balázs Dóra, Barna Laura, Baukó Tamás, Gödölle Márton, Horváth-Szabó Dóra, Juhász Vera, Marosi József, Marosi Márton, Németh-Nagy Melinda, Sinka Domonkos, Steiger Anita, Steiger Kristóf, Veréb Dániel, Vörös Csenge

